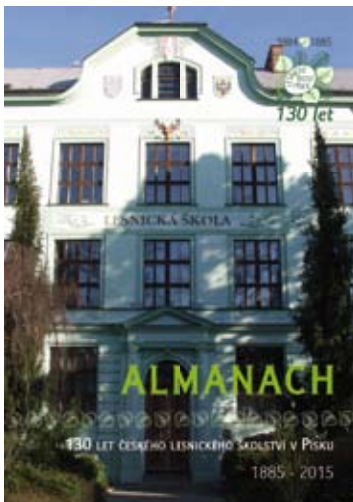

SAMOROST

číslo 1 / rok 2015 / ročník 36

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

REPORTÁŽ Z KRKONOŠSKÉHO POBYTU

Je 4. května půl osmé ráno a já s naší třídou čekáme na autobus před školou, aby nás odvezl na rekreační pobyt do Krkonoš, který nám vyhrála spolužačka. Všichni netrpělivě vyhlíželi očekávaný autobus, ovšem ten přijel s mírným zpožděním, kvůli malé havárii, již museli na zdejší autobusovém nádraží opravit, tak snad bude cesta dobrá a bez dalších poruch. Poté naší skupině nic nebránilo k odjezdu. Ještě před ním nám rozdali svačkové balíčky ze školní jídelny místo oběda. Cesta byla zdlouhavá, a tak se mikrofonu chopili spolužáci z některých krajů, kterými jsme projížděli. Při průjezdu Prahou nás pan profesor Bušina upozorňoval na barrandien, o kterém jsme mluvili v Nauce o lesním prostředí, který on u nás vyučuje. Pan profesor Bušina a paní profesorka Polanská jeli s námi jako dozor.

Konečně jsme dorazili na první návštěvní místo v Bozkově, kde nás čekala prohlídka dolomitových jeskyní. Trošku jsem si povzdech nad představou mně prolézajícího jeskyněmi v zúženém prostoru a sníženými stropy s mou výškou. Po nějaké době jsme se objevili zpátky na povrchu a tím byla naše prohlídka u konce. U bozkovského kostela nás čekal zdejší farář, který nám umožnil vstup na kostelní věž, ze které byl nádherný výhled na krkonošské panorama. Všichni jsme si říkali, jak by se nám líbilo tam chodit popíjet třeba kafe, k tomu něco zakousnout anebo si jen předčítat. Tohle místo by na to bylo určené, ale komu by se tolikrát chtělo šlapat ty úzké schody. Rozloučili jsme se s panem farářem a poděkovali mu za umožnění rozhledu z jeho kostelíku a poté následovala cesta na náš penzion Pohlednička, který již nebyl tak daleko, ale cesta serpentinami tolik příjemná nebyla.

Po příjezdu na penzion jsme si mohli vybrat, jestli tam zůstaneme a nebo půjdeme s paní profesorkou a panem profesorem na zdejší vyhlídku, ale ani já ani další už jsme na to neměli moc energie. Večer se hrál hokej Česko proti Kanadě, při kterém jsme bujaře fandili. K našemu fandění se přidali i místní slovenští zaměstnanci, kteří nám taky fandili.

Další den začal brzy ráno: jeli jsme na trutnovskou lesnickou školu a tam jsme si mohli vyzkoušet simulátor harvestoru. Kvůli nepřízni počasí a velkému autobusu jsme se nemohli dostat na jejich školní poleší, kde bychom viděli harvestory v praxi. Celá budova byla nová, a tak i velmi hezká. Vrátili jsme se na penzion, kde nás již čekali s obědem, po kterém následovala krátká pauza a opět jsme se vydali na výlet. Teď nás již čekala nejvyšší hora České republiky – Sněžka. Výstup jsme předem vzdali a raději jsme využili kabinkovou lanovku. Na vrcholu jsme se všichni sešli, udělali jsme skupinové fotografie, kochali se dale-

Druhé pololetí jako vždy hektické, z množství událostí jen ty nejpodstatnější.

V minulém čísle jsem se skoro věttecky zmiňoval o Karlu Stupkovi a jeho přínosu pro časopis. To jsem ještě nevěděl, že pojedeme spolu do Budějovic přebírat cenu za nejlepší jihočeský středoškolský časopis.

Štafetu příspěvků, jak uvidíte v tomto čísle, přebírá Patrik Olt, který nejen slušně píše, ale i dobře fotografuje. Nebo obráceně?

A oslavy... Kromě moderního, neobvyklého a hodně dobrého almanachu jsou pořád k mání odznaky školy. Předebrou oslav byla výstava v Prácheňském muzeu, vyvrcholením sjezd Sdružení a přátel školy s patřičným kulturním programem.

Dozvukem oslav bude ještě v září Soutěž odborných lesnických dovedností, opět se závěrečným společenským večerem a pak zase křest prvních ročníků, hubertská, Vánoce, pololetní vysvědčení...

-moon-

Přejeme studentům i všem zaměstnancům školy krásné prázdniny!

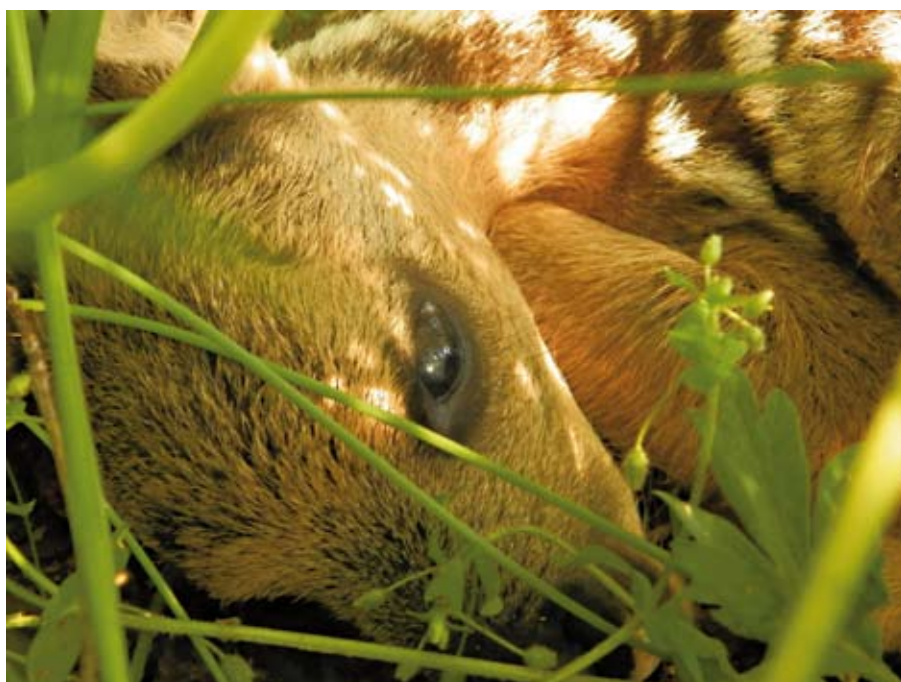
kým rozhledem a někteří psali pohledy z nejnvýše položené poštovny u nás. Tak jsem se poprvé dostal i za polské hranice, kde jsem nikdy nebyl. Zpáteční cesta byla čistě pěší, jelikož lanovka nejezdila kvůli vysoké rychlosti větru. Čekal jsem horší cesty, ale tyto se daly výborně zvládnout.

Přijeli jsme právě na večeri a po ní následovala přednáška od epidemioložky, která byla na našem penzionu ubytovaná. Večer hrálo Slovensko se Slovinskem, a tak jsme se přidali k fandícím Slováckům. Další ráno bylo klidné, se spoustou času na zabalení a přípravě pokojů k opuštění. Rozloučili jsme se nádherným prostředím a vyrazili jsme na ranč huculů. Ranč byl vysoko položen a museli jsme pokračovat pěšky. Dorazili jsme úplně promočení a někteří se povozili na koni, ukázali nám, kde je restaurace a najedli jsme se. Pak nás správkyně provedla po ranči a vyrazili jsme domů. Byl jsem moc rád za tento výlet, který se uskutečnil díky Kateřině Káplové, a už se těším na další.

Roman Koryták

FOTOGRAFICKÝ LOV

TŘETÍ VYCHÁZKA A ŠESTÝ NÁLEZ

Vydal jsem se do své oblíbené oblasti. Dnes ale celkem pozdě. Vyjel jsem až v půl páté. Dříve to ani nešlo, protože počasí bylo jak na houpačce. Opět jsem šel tam, kam mě nohy donesly. Ni-jak jsem nad cílem cesty nepřemýšlel a prostě šel. Po tři čtvrtě hodiny nacházím u potoka starý shoz ze srnce. Sbíráám a jdu dál. Netrvá dlouho a smrkového mlá-zí nacházím úhyn. Podle spodní čelisti určuji věk: 3 - 4 roky, celkem dobrý srnec. Opět sbírám a pokračuji dále. Obcházím místa, kde jsem našel minulý týden dva parohy. Nic, nevádí, podívám se ještě jinam. Vycházím z lesa a na louce se pase srna. Pomalým kro-

kem se k ní přibližují. Vůbec o mě neví, a proto uléhám do trávy a užívám si pozorování na 40 metrů. Vydržel jsem to skoro půl hodiny. Pak se zvedám a srna odbíhá. Čas rychle utíká a mé kroky směřují k autu. Po cestě nacházím ještě shoz ze srnce, osmeráka. Škoda jen, že je starý. Nejvíce mě překvapilo zjištění, že srnci mohlo být kolem 2 let. Přeskakuji potok a opět narážím na srnčí. Srna se srncem. Fotím a pomalu je obcházím. Auto už vidím, ale je tak zatím přibližně 2 km ode mne. Jdu se ještě podívat na jednu louku. Tam narážím na staršího srnce. Fotím ho, ale nedaří se. 20 minut a konečně nějaká fotka vypadla. Opět ho obcházím a jdu k autu. Před očima vidím něco úžasného. Západ slunce a srnce na horizontu. První foto a naštěstí se povedlo. Srnec se v mžiku vypařil. Mám velkou radost, že se povedlo. V těchto místech, jsem byl potřetí, našel jsem tu 3 jelení shozy, 2 srnčí a jeden úhyn srnce. Je to nádherné místo a těším se, až se sem zase vrátím. Doufám, že se vám budou fotky alespoň trochu líbit. Myslivosti, lesu, fotolovům a sběru zdar!

Tak zdravím! Opět a zas se s vámi podělím o zážitek z dneška. Budíček na osmou hodinu, snídaně a v devět vyrážím. Cesta do mých oblíbených míst je otevřena, a tak mi nic nebrání. Po cestě jsem potkal cca 60 kusů mufloního, ale jakmile jsem zastavil, byly fuč. Vystupuji z auta a jdu hledat shozy. Na louce vidím nějaké srnčí a zase mufloní. Jsou daleko, ani nefotím. Procházím louku a jdu do lesa. Vidím čerstvý trus od vysoké, a tak jdu po něm. Jako to udělali v pohádce Jeníček a Mařenka. Netrvá dlouho a v probírkovém porostu na mě jeden kus kouká. Nestíhám nic a vysoká mizí. Syndrom dnešní doby je telefon. Málem jsem kvůli němu doplatil na své zdraví. Jdu kolem potoka a smskuji. Najednou periferně vidím jak se něco černého zvedá a funí. Mobil rychle do kapsy a zapnout foťák. V hledáčku nic nemohu najít a tak mapuji únikovou cestu. Bachna funí a odbíhá za oplocenku. Vidím šanci. Selátka leží a koukají. Pomalu se přibližují, fotím. Bachna mě celou dobu pozoruje. Strach mám, ale fotka je fotka. Asi 2 minuty mi mamina dala a pak se stalo to, co jsem čekal hned ze začátku. Bachna zafuněla a rozběhla se. Utíkám, co mi nohy stačí. Vyběhnu na louku, bachna se otáčí a vrací se ke svým selátkům. Uf, jen tak tak. Jdu dál po louce. Po pravé straně je porost. Jdu se tam podívat. Po chvíli slyším křupnutí větve. Koukám a v radosti sám sebe utvrzuji. Vysoká! Vybíhá z lesa. V hlavě mi běží. Ještě se ti nepodařilo jelena vyfotit, když nepočítám špičáka v roce 2010. Opět běžím. Vybíhám na louku a vysoká stojí. Fotím a počítám: 5 kusů. Tři jeleni a dvě laně? Ne, ale 5 jelenů a dva už shodili. Vysoká chvíli stojí a pak mizí v lese. Rozhoduju se co dál. Na dnešek už mám vybráno a všeho moc škodí. Otáčím se a vracím se k autu. Dnešek byl vydařený a pěkný. Doufám, že se fotky budou alespoň trochu líbit. Myslivosti a lesu zdar!

PŘEKVAPEN

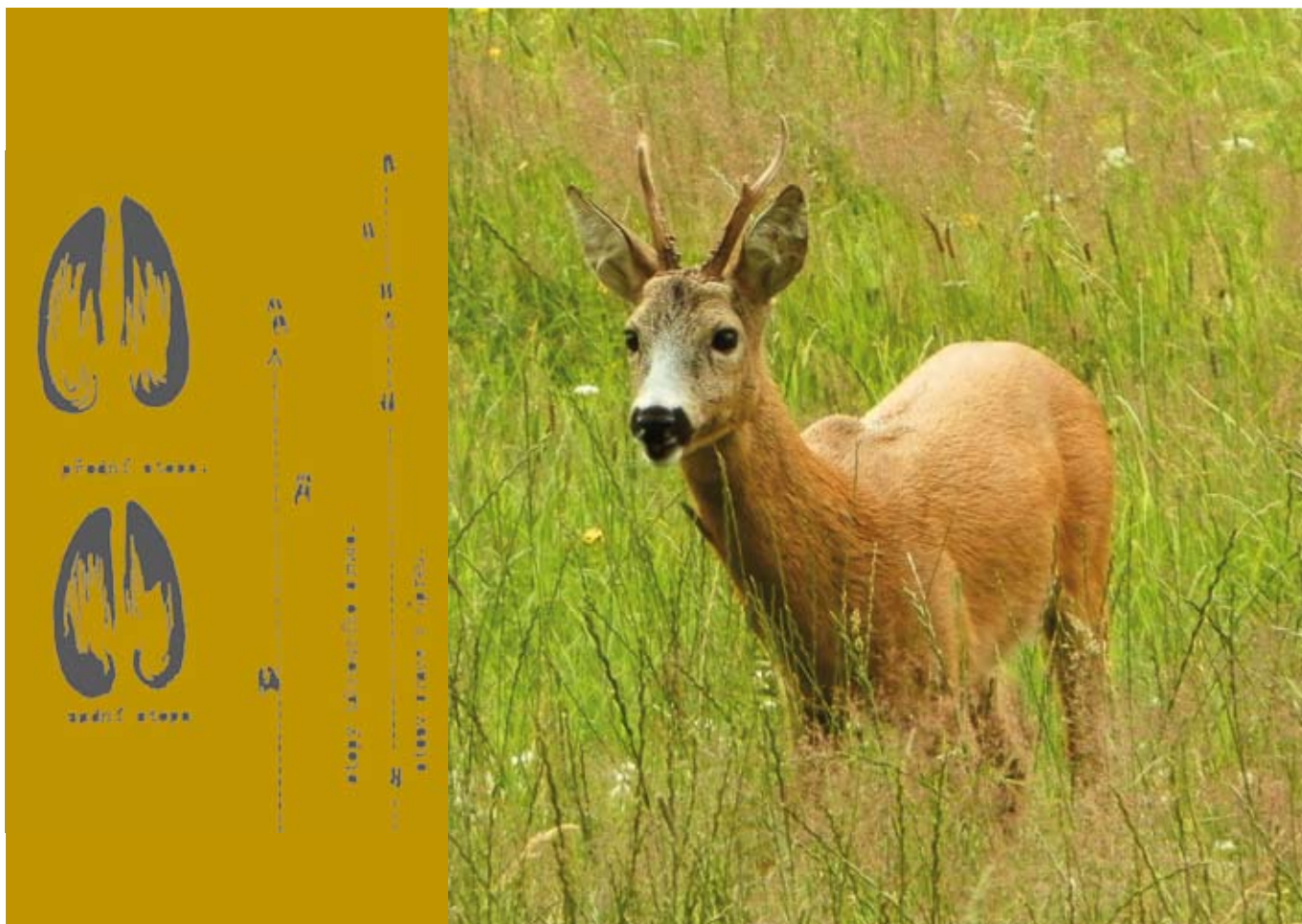
Něco kolem 18:30 jdu do lesa. Počasí jak na houpačce. Chvilku svítí a chvilku prší. Jsem od baráku tak 3km a najednou se zatáhne a začíná pršet. Má chůze v dešti trvá asi půl hodiny. Fotoaparát s objektivem pečlivě schován pod mou nepromokavou bundou. Široko daleko žádný posed. Vracím se o kousek zpět a usedám na posed v rohu louky. Prší a stále prší. Déšť po hodině ustává. Z lesa vybíhá zajíc a za ním srna. Jsou daleko, a tak se nesnažím ani fotit. Netrvá dlouho a z lesa vybíhá mladý srnec. Srna se leká a peláší směrem ke mně. Chvilku se prochází a přežvykuje. Pak mi šikovně zapózuje a mizí v lese. Ještě chvilku sedím a po patnácti minutách odcházím. Po cestě zpět potkávám svého starého známého. Srnce Honzu. Proč Honzu? Jméno si získal kvůli své hloupatosti. Málo plachý a celkem nebojácný. Párkrát na sebe bekáme a potom si jdeme každý svou cestu. Já pokračuji po okresní silnici a u první lesní cesty uhýbám. Hned na kraji stojí srnec. Snažím se fotit, ale moc se nedaří. Před posedem, na kterém jsem byl včera, jsou dva kusy srnčího. Všimají si mne a prchají. Na další louce jsou další dva kusy a já je nechci vyplašit, a tak jdu po louce směrem k posedu. A co se nestane, na posedu sedí pán, který mi dnes vydal lovecký lístek. Dostávám slušný kapky... omlouvám se mu a jdu na druhou stranu. Procházím kolem rybníka a naproti mi běží kuna. Než jsem stihl zapnout foťák, byla fuč. Jsem od domu necelý kilometr a na louce je srna. Upevňuji fotoaparát na stativ a fotím. Celkem slušné na to, že je 21:45. O kousek dál na horizontu stojí srnec. Je celkem daleko, ale nemohu odolat a fotím. Uklízím stativ a jdu po silnici domů. Je 21:55 a já opět zapínám fotoaparát. Vedle silnice u balíku leží srnec. Nastavuji ISO na max a fotím...z ruky! Cvakám a cvakám. Srnec leží nehnutě. Obcházím ho a vylepšuji si pozici. V hledáčku nic nevidím a AF (automatické ostření) se už nebaví. Je na něj moc velká tma. Ostřím manuálně. Naděje si moc velké nedělám...přicházím domů a spěchám k počítači, abych se podíval, jak to dnes dopadlo...**JSEM SPOKOJEN, DNES JSEM TO CELKEM ZVLÁDL. FOTOGRAFIE SICE NIC MOC, ALE MUSÍM BÝT RÁD I ZA MÁLO!** Doufám, že se fotografie budou alespoň malinko líbit. Fotolovům a myslivosti zvlášť! Váš Patrik Olt.

NEJLEPŠÍ NAKONEC

Kolem desáté hodiny se probouzím. Z postele se mi moc nechce, ale přeci se nebudu válet celý den. Chystám si věci do lesa a po snídani vyrážím. Netrvá dlouho a potkávám první kus srnčí zvěře. Mladá srna chodí kolem lesa a lehce se pase. Dělán snímek a jdu dál. Některé louky jsou už posekané, ale většina je ještě neposekaná. Takže dnes to bude spíše o štěstí. Vycházím z louky a v remízku chodí srna se srnčetem. Snažím se fotit, ale moc se nedaří. Naplaším a nesnažím se dostat blíž a jdu prostě dál. Jdu po louce a na vysokém kopci vidím nějaký kus. Říkám si vysoká? Po pár metrech zjišťuji, že se pletu. Na louce jsou krávy... Měním směr své cesty a po pár minutách vidím kus srnčí zvěře. Dostávám se blíže a dělám snímek. Je to mladý srnec, slabý vidlák. Obcházím ho a točím se směrem k potoku. Jdu podél po-

toka asi dvacet minut a stále nic nepotkávám. Říkám si, že mi dnes není asi přáno. Od potoka se stahuji k lesu. Jdu po neposekané louce a nejdnou slyším zapraskání. Neváhám a na neobeznaný kus bekám. Mám štěstí, je to srnec. Pomalým krokem vylézá a kouká na mne. Hlavu si ze mne nedělá a začíná se pást. Občas se koukne a popojde. Dělí nás opět maximálně deset metrů. Pozoruji ho asi patnáct minut. Srnec mne obchází a odchází do lesa. Já opouštím louku a jdu na silnici. Prohlížím si snímky, které jsem dnes nafotil. S úsměvem jen dodávám „to nejlepší nakonec“. Myslivosti a fotolovům zdar!

KONEČNĚ DOMA

Po dvou týdnech přijíždím domů. Hodiny ukazují 16:00. Vytahuji svůj fotoaparát a dávám nabít baterie. Něco kolem 19:00 hodiny se oblékám a vyrážím do lesa. Asi po deseti minutách pozoruji srnu. Dostávám se blíž a blíž, ale najednou krok ode mne se zvedá kus srnčího a zahajuje úprk. Srna ve vysoké trávě chvíli stojí, a tak fotografuji. Netrvalo to dlouho a i ona mizí v lese. Jdu dál vyjetými koleje a opět narážím na srnu. Jde z vysoké trávy do remízku, proto její chůzi pomalu kopíruji. Srna zalezla do remízku, ale já byl naštěstí v tom samém místě, ale o kousek dál. Beru fotoaparát a dělám snímek. Srna se jen ohlédla a pomalým krokem odchází. Nyní stojím mezi remízky sám...tedy ne tak docela. Ve vysoké trávě vidím černý flek. Koukám dalekohledem a obeznávám bachnu. Najednou se u bachny objeví druhá a třetí a k tomu ještě parta selátek. Hlavou mi jen běží, co teď? Tráva je vysoká a moc se fotit nedá. Hlavou mi problesklo jedno řešení. V pravém remízku je stará kazatelna. Cesta k ní je plná větví a suchého listí. Stojím u žebříku a oddechuji si. Povedlo se, jsem tady. Po shnilém žebříku lezu nahoru. Výhled mám dobrý a prasata se stahují tam, kam potřebuji. Otvírám staré okno a hlavou si ho přidržuji. Beru fotoaparát a fotím jak o život. Černá asi po deseti minutách opět zalézá zpět do vysoké trávy. Potichu zavírám okno a dveře od kazatelny. Sedám si na shnilý žebřík a ještě chvíli je pozoruji. Slézám zpět na zem a koluje ve mně hřejivý pocit. Měl jsem zase štěstí a povedlo se mi zase něco vyfotit. Vylézám z remízku a opouštím louku. Pomalým krokem jdu domů. Děkuji přírodě za tak krásné zážitky. Myslivosti a fotografování ZDAR!

Patrik Olt

Mým největším koníčkem je myslivost, a proto také velice ráda chodím se svým taťkou, aktivním myslivcem, do přírody. V lese trávím svůj volný čas skoro každý den. Proto vám budu vyprávět o mém setkání s tmou právě v lese.

Celý den ve škole jsem se netrpělivě těšila, zdali večer vyrazíme s mým otcem na lov divokých prasat. Již odpoledne jsem se však dočkala odpovědi.

Taťka se zeptal: „Dnes večer jdu čekat, půjdeš se mnou také vymrznout?“

Nemohla jsem odmítnout pozvání a už čekala, až s setmí a my vyrazíme. Vyzbrojeni teplým oblečením, dekou a dalekohledem usedáme do auta a ujíždíme k lesu. Toho roku bylo u nás prasat víc než dost, a tak jsme doufali, že bychom mohli nějaké ulovit. Venku byla tma jako v pytli, ale nás dva nic od večerní čekané nemohlo odradit.

Konečně jsme dorazili na místo. Po zhasnutí světel auta jsme se ocitli v úplné tmě. Najednou okolo nás nebylo nic jiného než samé, pro mne strašidelné předměty. Bylo to docela hrůzné a já už se těšila, až budeme konečně v kryté kazatelně. Kráčíme ke kazatelně a pod nohama nám křupe čerstvě napadaný sníh. Usedáme na posed a já už vidím ve tmě obrys dřevěného krmeliště. Po chvíli otevřu skleněné okénko kazatelny a musím hned taťku upozornit:

„Cítíš tu vůni nově navezené siláže? To určitě divočáci přijdou.“

Voňavá potrava by mohla vylákat černou zvěř z temnoty lesa a nám tak připravit nový lovecký zážitek. Čekali jsme ale marně skoro až do půlnoci. Prasata se nejspíš zdržela někde jinde. Opustili jsme tedy toto místo a rozhodli se přesunout na jiné vnadiště. Kráčeli jsme zpět k hlavní cestě, kde jsme měli zaparkované auto. Během jízdy po honitbě jsme si všimli, že přes hlavní silnici jsou stopy od tlupy černé zvěře. Usoudili jsme, že divočáci putují na stejné krmeliště, kam jsme měli namířeno i my.

Opustili jsme auto a nechali jsme se unášet tajemnou tmou. Oči si musí chvíli zvykat, a tak začínám opět malinko vidět až po nějaké době. Pomalu přede mnou vylézají obrysy stromů, trávy a dřeva. Všechno působí v noci velice strašidelně a i já musím přiznat, že se trochu bojím. Šli jsme tiše a poslouchali, zdali „naše“ prasata žerou siláž na krmelišti. A skutečně tomu tak bylo. Taťka mě proto nechal stát a čekat na cestě a sám postupoval blíž k tlupě černé zvěře, abychom spolu nenadělali moc velký hluk. Táta se tedy vzdálil a já zůstala sama v noci, ve tmě uprostřed lesa sama. Každé zašustění ve mně vyvolávo-

lo strach. S napětím jsem čekala, kdy se ozve rána z kulovnice. To čekání se mi zdálo nekonečné a já se doopravdy bála. Bála jsem se ale ještě víc, když jsem uslyšela kroky směřující ke mně.

Jaké to ale bylo překvapení, když se přede mnou objevila silueta mého taťky. Divočáky si zradil, a proto bylo jeho snažení bez výsledku.

I když jsme toho večera nic neuložili a já se bála jako ve strašidelném lese, pořád na tuto vycházku budu ráda vzpomínat. Tma mě ale nadále vůbec neodradila od dalších nočních loveckých vycházek a už další týden jsem se opět bála v krásném nočním lese.

Eliška Skuhrová

ÚSMĚV - NEJLEPŠÍ LÉK

Leonardo Da Vinci – Mona Lisa

„Úsměv nestojí nic, ale udělá mnoho.“ To je citát, který zná mnoho lidí. A také se jim řídí. Oni i lidé, kteří ho neznají tvrdí, že úsměv je nejlepší lék na vše.

Víte je to hlavně proto, že pro mnoho lidí znamená jeden úsměv více než tisíc slov. Pro tyto lidi je úsměv nejen lék, ale možnost vyjádření pocitů. Proto je více druhů úsměvů. Za lék se nejvíc považuje úsměv upřímný a právě lidé, kteří ho mají, se považují za ty nejlepší přátele v těžkých chvílích.

Tvrdí se, že smích je nakažlivý a zahání všechny chmury. A proto mají všichni takovou snahu rozesmávat, i když člověku není zrovna do smíchu. Jenže v takových chvílích to není lék, ale pouze krátkodobá náplast.

Přesně to jsou ty chvíle, kdy citát říká „Ústa se smějí, ale srdce krvácí.“ A to je podle mého to nejhorší.

Víte, ne vždy je člověku do smíchu, pro některé to lék možná je. Z vlastní zkušenosti ale vím, že to je jedna z nejhorších chvil. V té chvíli, kdy se musíte usmívat na ostatní, protože se to od vás čeká, to není léčba, ale o to větší bolest a jen ochrana před vyptáváním se všech, co ti je.

Pro mě osobně je největším lékem opravdový přítel, který v těžkých chvílích přijde a je s vámi, jenže to je dneska už velká vzácnost. S lítostí musím říct, že na naší škole nikdo takový není. Kdo pozná, že vám něco je, i když se usmíváte? Málokdo se vám umí pořádně zadívat do očí, kouknout se do vaší duše a poznat na vás, jestli vám něco je. A proto osobně, i když se člověk usmívá, tak ho obejmou, zadívají se mu do očí a řeknu mu, že tu jsem kdykoliv pro něj.

Hans von Aachen – Smějící se mladíci

Petra Ľablomická

VÝLET NA HELFENBURK

Při mých cestách do Písku mě velice láká možnost poznávat okolí tohoto krásného historického města. Jižní Čechy mám moc rád – je to kraj, kde se narodil a prožil polovinu života můj dědeček Vladimír Kašpar. Pocházel z malé vesničky jménem Kamenná, která leží nedaleko Volyně, kousek od Strakonice.

Sám jsem svého dědečka už nezažil, ale z vyprávění mamky a mého staršího bratra vím, že to byl dobrý člověk, vlastenec, odbojář a lesák tělem i duší.

Ze zahrady dědečkovy rodné usedlosti, která v dávných dobách bývala tvrzí, je krásný pohled na zříceninu hradu Helfenburk. Na zalesněném kopci se tyčí jeho věž jako památka na časy, kdy pod ním vedla Zlatá stezka, strážena i mými předky – zemany, osvobozenými kvůli strážní službě královnou Eliškou od roboty.

Spolu s rodiči a dvěma našimi fenkami jsme se vydali po lesní cestě k bráně Helfenburku.

Les kolem cesty byl plný velkých mravenišť a mechu. Přemýšlel jsem, kolik lidí už od doby založení hradu v polovině 14. století po této cestě asi prošlo.

Hrad nikdy neměl vlastní studnu, jen ve skále vytesanou cisternu na dešťovou vodu, a byl proto zásobován vodou z podhradí. Cisterna je dnes plná sedimentu a jistě by bylo zajímavé tyto letité usazeniny prozkoumat.

Východní věž hradu dnes slouží jako rozhledna. Vyšplhali jsme nahoru a pokochali se krásným pohledem na malebnou jihočeskou krajinu. Při pohledu z věže jsem neodolal a vyfotil jsem nádvoří i s krásnými vzrostlými stromy, které jej obklopují.

Na věži, která dnes slouží jako rozhledna, je po obvodu zábradlí nakreslen reliéf krajiny se šipkami a názvy obcí, na které ukazují. Snadno jsem našel dědečkovu rodnou vesničku Kamennou, která je dnes součástí obce Všechlapy. Věž dříve sloužila k ubytování strážní posádky a zároveň i jako zbrojnice. V přízemí věže byla kdysi i věznice a je historicky doloženo, že kolem roku 1420 zde byli na příkaz Oldřicha II. z Rožmberku umučeni dva husitští kněží.

Dnes se na nádvoří Helfenburku procházejí kozy, které spásají trávu a všudypřítomné maliny, možná stejně jako v dobách, kdy se hrad majestátně tyčil nad okolím a jeho posádka byla postrachem pro lapky, číhající u stezky na povozy a pocestné.

Slunko se posunulo blíž k západu a my jsme opustili Helfenburk a vydali se s kopce po lesní cestě zpátky k autu. Přišel čas návratu do současnosti...

Cestou domů jsme se ještě zastavili na malém hřbitůvku v Předslavicích, abychom rozsvítili svíčičku a věnovali chvilku tiché vzpomínce na naše příbuzné, kteří prožili své životy v tomto krásném kraji, poctivě se starali o svá pole a zvířata, o svůj les. Žili v souladu s přírodou a my je v dnešní uspěchané přetechnizované době můžeme jen obdivovat za jejich vztah k prostředí, ve kterém žili a pracovali.

Rád se do tohoto kraje budu vracet a představovat si, jak moji předkové obdělávali svá pole s koňmi, pásli krávy, sekali kosou trávu a přesto, že se denně dřeli, prožívali smysluplný, opravdový život, bez televize, mobilních telefonů, internetu a dalších vymožeností naší doby. Bez „nezbytností“, které jsou často příčinou toho, že jsou si lidé stále vzdálenější.

Karel Medek

OHRADSKÉ DŘEVOSOCHÁNÍ A MUZEJNÍ NOC

Kromě občasných předávání maturitních vysvědčení ve slavnostním sále Muzea lesnictví, myslivosti a rybářství v Hluboké nad Vltavou – Oboře naši žáci vypomáhají i na dalších akcích pořádaných muzeem. Naposledy to bylo 23. 5. 2015 při „Ohradském dřevosochání“, což byla čtyřdenní volná tvorba dřevěných soch čtyř výtvarníků. Akce byla zakončena tradiční Muzejní nocí s vernisáží výstavy vzniklých dřevěných artefaktů, se soutěžemi pro děti i dospělé, s přednáškami o historii zámku a podbarvena živou hudbou. Zvláštní zásluhu na zdárném průběhu mají žáci 2. B Jakub Straka a Jaroslav Jakubec společně se svým třídním, Mgr. Jaroslavem Maňákem.

PhDr. Libor Šimůnek

NÁRODNÍ MYSLIVECKÉ SLAVNOSTI

proběhly tradičně poslední červnovou sobotu v areálu Muzea lesnictví, myslivosti a rybářství v Hluboké nad Vltavou – Ohradě. I letos, stejně jako každým rokem, se na jejich zdárném průběhu aktivně podíleli žáci 1. – 3. ročníku naší školy. Zlatým hřebem programu bylo mistrovství republiky ve vábení jelenů, jehož se zúčastnili 2 žáci školy, Antonín Hrabí a Petr Pícek a loňský maturant Jakub Novák. Nejlepšího umístění – 8. místa dosáhl Petr Pícek (viz foto). Všichni žáci výborně reprezentovali školu, buď jako asistenti bezpečnostní agentury nebo jako pomocníci ve VIP zóně.

Ing. František David

SLAVÍME 130 LET ZALOŽENÍ ČESKÉHO LESNICKÉHO ŠKOLSTVÍ V PÍSKU II.

První česká lesnická škola, která šíří věhlas českého lesnictví do celého světa, má v rámci oslav kulatého výročí co nabídnout veřejnosti. V současné době můžeme každý navštívit výstavu v Prácheňském muzeu v Písku, byl odhalen pamětní kámen na píseckých Vyhlídkách (dnes Americe) a vrcholem bude sjezd lesníků, kteří projdou ve slavnostním průvodu městem. V našem seriálu vám přiblížíme stručně historii těchto významných škol, některé významné osobnosti i události.

Dobová pohlednice, 1905

Tradici a jméno první české lesnické školy tvořili vždy věhlasní lesniční odborníci. Mnoho profesorů, lesnických odborníků z praxe, vychovávalo studenty po dlouhá desetiletí svého působení v Písku. Písecký lesmistr a posléze lesní rada Josef Zenker, který velmi krátce, ale o to intenzivněji zasáhl do života píseckých lesnických škol, patří jistě do zdejší galerie významných osobností.

Josef Zenker

První absolventi 2-třídního lesnického běhu (1885-87) v Písku se svými učiteli

V roce 1884 dal lesmistr Zenker jako jeden z prvních námět ke zřízení prvního lesnického běhu v Písku při tehdejší rolnické škole. Spolu s Ladislavem Burketem, který se stal administrativním ředitelem, tento běh vedl. Zenker nebyl pouze odborným ředitelem, stal se také prvním vyučujícím a zkoušejícím, navrhl osnovy odborných předmětů a rozsah praxí, které studenti vykonávali v píseckých lesích. Ovšem svéráznému lesmistrovi, který byl u studentů velmi oblíben, se zakrátko nezamlouval způsob,

jakým byla škola vedena „v područí“ rolnické školy. Po bouřlivé epizodě, která vyvrcholila v listopadu 1887 studentskou vzpourou, končí Zenker své působení v píseckém lesnickém školním běhu a dále pozoruje dění pouze jako lesmistr městských lesů.

Jeden Zenkerův počín, který ovlivnil estetiku krajiny kolem města Písku, propojil navždy éru počátků lesnického školství s životem města. V roce 1885 totiž prosadil Josef Zenker v radě města Písku svůj návrh, aby původní rozsáhlá pastvina, pronajímaná nájemcům – drobným zemědělcům, na jihozápadním svahu nad městem v lokalitě zvané „Vyhličky“, byla zalesněna. Jeho plán byl nadčasový a velmi moderní. Celou lokalitu pojal jako lesní sad pro osvěžení ducha i těla, který bude sloužit jako příměstský lesopark

Amerika – zalesnění, ročník, 1889

s rozmanitými druhy domácích i cizokrajných dřevin. K vlastnímu zalesnění povolal posluchače lesnického běhu, kteří na dnešní „Ameriku“, vystrojeni dle Zenkerových pokynů, nastoupili na zalesňovací praxe. Svou práci zdarma zahájili tvorbu rozsáhlé části současných příměstských lesů. Dokončení zalesňování se však Josef Zenker nedožil – umírá ve svých 53 letech, v roce 1894. Započaté dílo dokončil jeho nástupce ve funkci městského lesmistra Karel Knapp.

Jak vzpomíná jeden z tehdejších studentů Karel Guttmann, stala se účast studentů na zalesnění Ameriky událostí zdejšího maloměstského života.

„Časně zjara jsme vyrukovali na Ameriku. Tam byly svážené se všech stran fůry vzrostlých a dosti silných listnáčů na ovroubení cest, alejí a lesních okrajů. Bývalo tehdy z rána citelně chladno. Dovezené sazenice jsme museli přepočítávat, kořínky a kmeny zastříhovat a zakládat.

Těhdá jsme si museli každý koupit jednu velkou modrou zástěru s lacllem, na němž si někteří parádníci dali vyšit monogram, dvojitý nůž (žabku), zahradnické nůžky a malou motýčku. Samozřejmě, že písecké občany tato velká a nákladná práce zajímala a že v brzku dostavili se i se svými rodinami, aby z nedostatku jiných atrakcí naši robotu shlédli. To haló píseckých děvočat, když nás v naši nové uniformě v zástěrách shlédla.“

Na paměť tohoto počínu, který navždy ovlivnil krajinnou estetiku bezprostředního okolí města, na paměť práce Josefa Zenkera a všech studentů píseckých lesnických škol byl 22. dubna slavnostně odhalen pamětní kámen na Americe. Lesmistr Zenker a jeho nástupce Karel Knapp přispěli významně k naplnění tak užívaného propagačního sloganu: „Písek – město v lesích“.

Václav Kinský

ODHALENÍ PAMÁTNÍKU JOSEFA ZENKERA A LESNICKÉHO ŠKOLSTVÍ V PÍSKU 27. 4. 2015

VÝSTAVA V PÍSECKÉM MÚZEU 17. 6. - 30. 6. 2015

1884 1885

130 let

Slavíme 130 let
českého lesnického
školství v Písku!

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 1. číslo, ročník 36, rok 2015 / Do čísla přispěli: Ing. František David, Petra Jablonická, Roman Korytář, Patrik Olt, Eliška Skubrová, PhDr. Libor Šimánek, ing. Václav Kinský / foto: autoři článků, fotogalerie www.lespi.cz, ing. Jana Melcrová, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimánek / grafická úprava: prof. František Doubek a praam studio / sazba a technická realizace: praam